

JORDI CUIXART

«Quan ja no quedi cap pont, quedarà Òmni»

Jordi Cuixart acaba de ser escollit president d'Òmni Cultural. Empresari bellugadís i efectiu, connecta amb l'ànima que va fer nàixer l'entitat durant el franquisme i reivindica que es mantingui com a punt de trobada de totes les sensibilitats.

*Entrevista d'Àlex Milian
Fotografia de Jordi Play*

Quan tanta i tanta gent està convençuda que cal “una nova política”, la política fa la mateixa cara de pomes agres que sempre. Però hi ha algunes altres coses “noves” que compensen. Per exemple, nous empresaris. Com Jordi Cuixart. El nou president d'Òmni Cultural, que es va guanyar el càrrec en les eleccions de diumenge passat, és director general –i accionista majoritari– d'Aranow Packaging Machinery. Aranow és una petita gran empresa situada a Santmenat, capdavan-

tera en un sector –la fabricació de màquines per cobrir de plàstic tota mena de productes comestibles i bevibles– del qual Catalunya és líder europeu. Cuixart té de vell empresari haver-se fet a ell mateix, haver-se espavilat i saber exportar. També que és un catalanista de pedra picada. I de nou? Mantenir la vella divisa, contra les idiotades de les noves escoles de negocis, que un empresari és un treballador més i que els beneficis d'una empresa s'han de reinvertir per consolidar-la i engrandir-la. Heus ací la novetat, que cal agrair.

Jordi Cuixart ens rep a la fàbrica. Molt pagat perquè, segons ens diu, “EL TEMPS m'ha informat i m'ha format. En les seves pàgines vaig descobrir Joan Fuster, Paco Candel o Martí Pol, la Crida, la consciència nacional, la nostra història comuna. Sense EL TEMPS no entendria la diversitat i l'evolució del catalanisme, la realitat dels Països Catalans, la complexitat de l'independentisme. Tot això només ho hem pogut trobar en les vostres planes. Gràcies!”. Mútues i compartides, senyor Cuixart.

—Òmnium té un nou president molt poc conegut fora de la mateixa entitat. Qui és Jordi Cuixart?

—Un empresari de Santa Perpètua, que viu a Sabadell, que, per edat, es va fer soci d'Òmnium el 1996, d'un catalanisme mamat no a casa, que també, però sobretot d'un germà de la meva mare i al món associatiu com en l'empresarial. Vaig entrar a Òmnium, hi vaig fer de tresorer, després de vice-president i ara m'he convertit en el nou president de l'entitat.

—Empresari?

—Industrial. Fabrico béns d'equip que exportem al cent per cent. Fem un producte propi, que dissenyem i que comercialitzem des de Catalunya a tot el món.

—D'on trau el temps per presidir Òmnium un empresari jove que dirigeix una empresa que no ha deixat de créixer en els darrers anys?

—El moment és històric. Si m'he sentit interpel·lat i he assumit el repte de presidir Òmnium és perquè ho entenc així. Tots hi hem d'aportar la millor part de nosaltres mateixos. La suma de tots és el que ens fa imprescindible en el conjunt. Jo en aquest mandat intentaré ser útil per continuar treballant en allò que els nostres fundadors, que van ser...

—Empresaris!

—Sí, també, però, sobretot, visionaris... Aquella gent van fundar una entitat per treballar per la llengua, la cultura, el país, la cohesió social i l'educació... I això encara és plenament vigent.

—Vostè ha fet el bucle. Un empresari torna a dirigir Òmnium...

—D'acord, sí. Si així ho vol. A mi la feina m'ha marcat molt. Sóc fill de treballadors. D'una dependenta de carnisseria de Múrcia, que molt petita va arribar a Badalona, i d'un obrer de fàbrica de Badalona, traslladats a Santa Perpètua. Un ambient molt obrer, molt treballador, de classe mitjana. Uns treballadors que van voler que els seus fills estudiessin, encara que jo no vaig cursar estudis universitaris, i que els van transmetre que no els vindrà res regalat. Jo vaig decidir fer una empresa voluntàriament, sense cap tradició familiar. Catalunya és el bressol de molts casos com jo mateix. Persones fetes a elles mateixes, que creen el seu propi negoci i que generen un volum d'ocupació important. Quan em vaig decidir a crear una empresa ho feia guiat pels grans referents de la indústria catalana: Duran Farell, Carulla, Riera, Vallvé... Totes aquelles persones que, pel que anava llegint i pel que anava aprenent de la història de Catalunya, veia que tenien

la vida solucionada però dedicaven una part important dels seus esforços i els seus recursos en favor del bé col·lectiu.

—Li han complicat la vida per significar-se a Òmnium?

—Si hem rebut cap pressió addicional, hem fet veure que no la rebíem. Perquè no ens condicionés més encara. Si ens han de fer por, no ens hi hauríem ficat. Si en algun moment tinc dubtes, intento ser coherent amb els meus principis.

—Òmnium es finança sol?

—Sí, sí, sí. El mèrit és de les juntes anteriors. Sota la presidència de Muriel Casals vam decidir renunciar al percentatge de subvencions que rebíem de les administracions públiques. En circumstàncies normals ja ens hi havíem acostumat, però com a conseqüència de la crisi, vam entendre que Òmnium havia de prescindir-ne. Ho hem aconseguit gràcies a la comprensió dels nostres socis, que, a més, no han parat de créixer.

—Quants en té Òmnium ara?

—54.000.

—Què sent vostè quan algú es refereix a "les entitats subvencionades"?

—Això és senzillament mentida.

—Òmnium és el seny i l'Assemblea Nacional, la rauxa. Se sent identificat amb aquesta adjudicació de papers?

—Sí i no. Òmnium és un espai amable, que sap combinar el seny, però també la contundència, i la rauxa. Això darrer és marcat pels orígens dels seus fundadors. Qui diu que no és que no coneix el caràcter de l'empresari clàssic. En certa manera, és arrauxat també. Si miréssim l'etimologia de la paraula, veuríem que emprendre és iniciar una aventura. Deixem-ho en una combinació. Seny, rauxa, espai amable. Quan ja no queda cap pont, queda el pont Òmnium per teixir complicitats.

—Vostè era en les negociacions per fer possible la consulta del 9N i en les que van desembocar en una candidatura unitària de Convergència i Esquerra. Va rebre moltes pressions? Va patir molt?

→ —És la nostra obligació. Fer sense que es noti gaire. El 9N es va fer gràcies a la complicitat de moltíssima gent anònima i també de líders polítics i d'entitats del moviment sobiranista. Quan ens hi posem tots, quan sortim del regat curt, de la política mediàtica feta a cop de declaració, les coses funcionen i les solucions arriben.

—No m'ha dit si va haver d'aguantar pressions i incomprendiments per les rivalitats entre partits...

—Òmnium, el que té clar, després de les eleccions del 27 de setembre, és que hem de treballar, hem de posar tots els nostres efectius, al servei de l'emancipació nacional del nostre poble. Ho hem fet. Hem votat. Entenem que el Parlament té un mandat clar. Entenem que el resultat del 27F és prou explícit per poder iniciar el procés de desconexió de l'Estat...

—Continua sense respondre'm!

—D'acord! [somriu, cansat o burleta]. Els partits polítics tenen unes dinàmiques i nosaltres, com a entitat, responem a unes estratègies de més llarg termini,

de consensos, de compromisos compartits. Necessitem els partits polítics, els necessitem a tots. Crec que Òmnium ja ha demostrat sobradament que ens volem entendre amb tots. Si pretenguéssim competir amb ells o entrar en la dinàmica de la jugada curta de la política, ens equivocariem de totes totes.

—Amb l'Assemblea competeixen?

—Noooooo! Amb l'Assemblea treballem conjuntament. Tenim unitat d'acció. És sensacional que hàgim estat capaços de col·laborar en totes les grans mobilitzacions que han portat tanta gent al carrer. Nosaltres cooperem, no competim.

—Han perdut la confiança de partits sobiranistes, com ara Iniciativa o fins i tot Podemos, per haver-se decantat tan clarament per l'independentisme?

—No ens hem decantat per una opció, hem sabut prendre bé el pols del catalanisme. Quin n'és l'eix central. No és que aquest eix s'hagi mogut una mica cap a l'independentisme, és que la massa més important que el defineix es

mou al seu voltant. Si a l'entorn d'aquest eix hi ha persones properes al dret a decidir que s'han sentit molestos per la nostra opció, ens sap greu. Res més lluny de la nostra intenció. Òmnium vol examplar la massa social del sobiranisme. Perquè entenem que, com més siguem, més forts serem en aquest procés que encara no ha acabat. Si algú s'ha pogut sentir molest, en tot cas el que continuarem fent, perquè ho hem fet sempre, és intentar que se sentin còmodes en aquest espai amable que representem.

—Semblen vostès germanetes de la caritat...

—És que ens toca fer...

—De germanetes de la caritat!

—No [torna a somriure]. Ens toca fer de vaselina, de punt de confluència. És que som així. En l'acte que vam organitzar l'altre dia contra els crims del franquisme vam poder reunir sobre el mateix escenari representants de les entitats memorialístiques, dels sindicats, moviments veïnals, de cultura popular, cristians de base... No som germanetes de la caritat, tenim el gran repte d'aglutinar la majoria de la gent que en aquest país creu que la independència possibilitarà un país millor.

—Quantes vegades li pregunten al dia si ens en sortirem?

—Moltes [riu més encara]. No sóc gai-re conegut, però m'ho pregunten molt. La gent hi posa esperança, il·lusió, i això no es pot defraudar.

—Ens en sortirem?

—Jo crec que sí. Els líders polítics del nostre país tenen ben clar que el que estan fent és una cosa molt gran. La màxima expressió d'alliberament que tenen les nacions és decidir el seu futur, decidir per ells mateixos. Estem fent una cosa molt gran. Els nostres líders ho tenen molt clar. Arribarem a un acord i en aquests propers divuit mesos tirarem endavant la declaració de sobirania que va aprovar el Parlament i podrem culminar aquest procés.

—I si no, la gent també passarà factura a Òmnium? Vostès són el pont!

—Intentem ser responsables, tractem la gent com el que som: persones lliures. El que estem fent no és gent fàcil. Si defallim, no guanyarem. Si algú se n'ha cansat, que descansi, que agafi aire, que el que tingui al costat l'ajudi, i que reviscoli. La nostra lluita no entén de cansaments. ●

PER NADAL REGALA CULTURA

Viatge pel meu país
ESCRIT PER JOAN GARÍ. VIET PER JOAN ANTONI VICENT
En el camí de Joan Fuster, 50 anys després
FOTOGRAFIES DE MANUEL VICENT
34

VIATGE PEL MEU PAÍS
 de JOAN GARÍ. Fotografies de JOAN ANTONI VICENT

NOVETATS 3i4
 Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook | Twitter

Visita la nostra botiga virtual
 en www.tresiquatre.com